

Ο Μητροπολίτης Βεροίας λειτούργησε και χειροθέτησε Πνευματικούς στην Ι.Μ. Αγίας Κυριακής Λουτρού Ημαθίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 12 Οκτωβρίου (Δ΄ Λουκά του Σπορέως και των Αγίων Πατέρων της 7ης Οικουμενικής Συνόδου) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο Λόγο στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού Ημαθίας.

Ο Σεβασμιώτατος στο τέλος της θείας Λειτουργίας χειροθέτησε σε Πνευματικούς τον Αρχιμ. Γεράσιμο Μαρουλά, ο οποίος συνδέεται με πνευματικούς δεσμούς με τον Σεβασμιώτατο και την Ιερά μας Μητρόπολη και διακονεί την ομογένεια στις ΗΠΑ και τον Αρχιμ. Παντελεήμονα Παπαεμμανουήλ, πτυχιούχο Θεολογίας και Φαρμακευτικής του Α.Π.Θ. και και τους ευχήθηκε να επιτελούν το λειτούργημα του

πνευματικού με φόβο Θεού και να αναπαύουν τις ψυχές που θα καταφεύγουν για να εναποθέσουν τις αμαρτίες και τα προβλήματά τους στο πετραχήλι τους.

Ομιλία Μητροπολίτη Βεροίας:

«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Μία ἀπό τίς αἰσθήσεις πού χάρισε ὁ Θεός στὸν ἄνθρωπο κατὰ τὴ δημιουργία του εἶναι καί ἡ ἀκοή. Μᾶς χάρισε ὁ Θεός τὴ δυνατότητα νά ἀκοῦμε τί συμβαίνει γύρω μας, νά προσλαμβάνουμε τοὺς ἤχους τοῦ κόσμου καί τὴ φωνή τῶν συνανθρώπων μας καί μέσω τῆς ἀκοῆς νά διδασκόμεθα, νά εὐφραινόμεθα ἀλλὰ καί νά προφυλασσόμεθα ἀπὸ ποικίλους κινδύνους. Καί ὅπως κάθε τι πού μᾶς χάρισε ὁ Θεός ὀφείλουμε νά τό καλλιεργήσουμε, ὥστε νά ἀξιοποιήσουμε τίς δυνατότητες τίς ὁποῖες μέσω αὐτοῦ μᾶς προσέφερε, τό ἴδιο ἰσχύει καί γιὰ τὴν ἀκοή.

Άκοῦμε πολλά καθημερινά, ἄλλα εἶναι ὠφέλιμα καί ἄλλα βλαβερά εἴτε γιά τήν ψυχή εἴτε γιά τό σῶμα μας· ἄλλα εἶναι χρήσιμα καί ἄλλα ἄχρηστα, καί θά πρέπει νά τά ἀντιμετωπίσουμε ἀνάλογα. Ποιά θά εἶναι ἡ στάση μας ἀπέναντι σέ ὅσα ἀκοῦμε, εἶναι δική μας ἐπιλογή καί δική μας εὐθύνη. Αὐτό ἐννοεῖ καί ὁ Χριστός στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τό ὁποῖο ἀκούσαμε σήμερα λέγοντας: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω». Αὐτός, δηλαδή, πού ἔχει αὐτιά γιά νά ἀκούει, ἄς ἀκούει.

Μέ αὐτή τή φράση κατακλείει ὁ Χριστός τήν παραβολή τοῦ σπορέως, ἐφιστώντας τήν προσοχή τῶν ἀκροατῶν του στή σημασία της.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν αὐτιά ἢ πού δέν ἀκοῦν; θά μπορούσε νά ρωτήσει κανείς;

Ὑπάρχουν, ἀσφαλῶς, καί αὐτό τό γνωρίζει ὁ Χριστός καλύτερα ἀπό κάθε ἄλλον. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πού δέν ἀκοῦν τόν λόγο του δέν ἔχουν ἔλλειψη ἢ ἀδυναμία τῶν σωματικῶν τους αὐτιῶν ἀλλά τῶν πνευματικῶν. Ἀκοῦν τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ἀλλά ἀδιαφοροῦν. Δέν δίδουν σημασία ἢ πιστεύουν ὅτι δέν τούς ἐνδιαφέρει καί δέν τούς ἀφορᾷ. Ἀκοῦν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἰσχύει γι' αὐτούς αὐτό πού εἶχε πεῖ κάποτε ὁ Κύριος στούς μαθητές του «πολλά ἔχω ὑμῖν λέγειν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάσαι ἅρτι». Ἀκοῦν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ καί μπορεῖ νά συγκινοῦνται καί νά κατανύγονται καί νά ἐνθουσιάζονται, στή συνέχεια ὅμως τόν ξεχνοῦν παρασυρόμενοι ἀπό τίς καθημερινές ἀπασχολήσεις τους, ἀπό τίς μέριμνες τῆς ζωῆς, ἀπό τίς ἀδυναμίες καί τά πάθη τους καί συνεχίζουν νά κάνουν ὅ,τι ἔκαναν μέχρι τότε, συνεχίζουν νά κάνουν αὐτό πού νομίζουν ἢ θεωροῦν σωστό οἱ ἴδιοι, ἐμμένοντας στό θέλημά τους καί στόν ἐγωισμό τους καί ἀδιαφορώντας στήν πραγματικότητα γι' αὐτό πού λέγει ὁ Χριστός, γι' αὐτό πού λέγει ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐκφράζει μέ πιστότητα τόν θεῖο λόγο.

Αὐτό ἔκαναν καί ὅλοι οἱ αἰρετικοί, καί ὁ Ἄρειος καί οἱ εἰκονομάχοι, τούς ὁποίους καταδίκασαν κατὰ τήν ἐβδόμη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενική Σύνοδο οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι πατέρες, τῶν ὁποίων τή μνήμη ἐπιτελοῦμε σήμερα.

Εἶχαν ὦτα οἱ αἰρετικοί, ἀλλά δέν ἄκουαν, ὄχι γιατί δέν μπορούσαν, ἀλλά γιατί δέν ἤθελαν, καί αὐτή ἡ πνευματική, θά λέγαμε, κώφωση τούς ὁδήγησε στήν αἵρεση, τούς κατέστησε αἰτίους ἐνός μεγάλου σχίσματος πού ταλαιπώρησε τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ἕναν περίπου αἰῶνα, καί τελικά ὁδήγησε καί τούς ἴδιους δυστυχῶς στήν ἀπώλεια.

Ἄς μή σκεφθοῦμε ὅμως ὅτι αὐτά ἴσχυαν κάποτε. Ἰσχύουν πάντοτε, γιατί ὁ Χριστός δέν μιλοῦσε μόνο τότε, ὁμιλεῖ καί σήμερα, ὁμιλεῖ καί σέ μᾶς μέ τόν λόγο τῶν

ἁγίων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τόν λόγο τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ νέου Θεολόγου, τοῦ ὁποῖου τή μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα, μέ τόν λόγο τοῦ ἁγίου Φιλοθέου τοῦ Κοκκίνου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ φίλου καί συνεκδήμου τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ ὁποῖου τή μνήμη τίμησε χθές ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅμιλεῖ ὁ Χριστός καί σέ μάς μέ τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τό κήρυγμα, μέσα ἀπό τά ἱερά μυστήρια καί ἰδίως μέσα στό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, μέσα ἀπό τή μελέτη τοῦ λόγου του, καί ἐπαναλαμβάνει καί σέ μάς αὐτό πού εἶπε καί στούς μαθητές του: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω».

Ἄς μὴν ἐπαναπαυόμεθα ἐπομένως στό γεγονός ὅτι ἀκοῦμε ἢ μελετοῦμε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἀρκεῖ αὐτό, δέν μάς ὠφελεῖ μόνο αὐτό, διότι ὁ Χριστός δέν θέλει ἀκροατές τοῦ λόγου του ἀλλά ποιητές, ἀνθρώπους δηλαδή πού τόν ἐφαρμόζουν, πού τόν κάνουν πράξη στή ζωή τους, πού τόν ἀξιοποιοῦν γιά νά ζήσουν τήν ἐν Χριστῷ ζωή πού μάς ὁδηγεῖ στή σωτηρία.

Μόνο ἡ ἀκρόαση ἢ ἡ γνώση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δέν μάς σώζει. Ἀντίθετα, ἐάν δέν συνοδεύεται ἀπό τήν πράξη, μάς καταδικάζει σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου «ὁ γνούς καί μὴ ποιήσας δαρήσεται πολλάς».

Γι' αὐτό ἅς ἀγωνιζόμεθα καί ἅς προσπαθοῦμε καί νά ἀκοῦμε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ καί νά ὑπακοῦμε σ' αὐτόν, καλλιεργώντας τον στήν ψυχή μας, ὅπως τόν σπόρο, καί ἀπομακρύνοντας ὅλα τά ζιζάνια τῶν παθῶν καί τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου πού δέν τόν ἀφήνουν νά βλαστήσει, ἔτσι ὥστε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά δώσει καρπὸν εἰς σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

